

Към Сините планини, Австралия

Жълтокачулатото какагу

продължава от стр. 1

Когато се връщам към автобуса и вече бях съвсем близо до паркинга, неочаквано видях едно жълтокачулато какаду, което спокойно пощипваше тревица. Не се впечатли от присъствието ми дори и тогава, когато се приближих, за да го снимам, а и когато екскурзоводът ме снима с него.

Тук беше последната ни спирка в Националния парк „Сини планини“. Паркът е защитена територия, част от по-големите Сини планини, включени в Списъка на световното наследство на ЮНЕСКО. Намира се на около 80 км западно от централния бизнес район на Сидни, а площта му е почти 268 хектара. Границите на парка са доста неправилни, тъй като обхващат пътища, урбанизирани райони и частни имения. Въпреки, че е наречен на Сините планини, той самият представлява плато, набраздено от много реки. Най-високата точка в парка е връх Уеронг (Worong), висок 1215 м. Идеята за създаването на парка е изказана още през 1932 г., а през 1959 г. той е вече факт, макар и с по-малка площ от сегашната. Две от по-големите реки в парка се вливат във водите на язовир Уарагамба (Warragamba), грамадно хидротехническо съоръжение, построено между 1948 г. и 1960 г., основен източник за питейна вода на мегаполиса. Паркът включва влажни зони, блатата, тревисти площи, гори с няколко вида евкалипт, голям брой ендемични и застрашени дървесни видове. А разнообразната флора осигурява изключително богатство на

фауна – една трета от всички птичи видове в Австралия, многобройни бозайници, влечуги и жаби.

Поемаме обратно към Сидни, но не директно към града, а по път, който ни води до един от деветте пристанища на река Парамата (Parramatta River). Тя е основният приток, който се влива в пристанищния залив на Сидни, част от Порт Джаксън (Port Jackson), най-голямото естествено пристанище в света, вход към Тасманово море, което пък е част от Южния Пасифик. Общата площ на водосборния басейн на реката е около 250 квадратни километра. Смята се, че тя се е образувала преди 15-30 милиона години. Бреговете около Парамата са обитавани от няколко аборигенски племена в продължение на много хилядолетия. Те използвали реката като източник на храна и като воден търговски път. И двата бряга в по-голямата си част са достъпни за обществеността чрез много паркови пространства и пешеходни алеи. Много работа е извършена по протежението на реката, за да стане от-

ново плавателна (средна дълбочина около 5 м). Тя, заедно с пристанището на Сидни, е основният воден път в мегаполиса. Фериботните пътувания по нея се осигуряват от няколко компании, между които и River Cat (Водна котка), на чийто кораб ще се качим след малко.

Когато слизахме от автобуса, екскурзоводът се раздели с всеки от нас, подавайки му банкнота от 10 австралийски долара, за да си плати пътуването с кораба, който щеше да акостира на един от пристаните на Circular Quay, едно от големите пристанища в Сидни. Там пътуването ни ще завърши и всеки от нас ще се отправи в своята посока. А като група с екскурзовод пътуването ни завършва още тук. Настанихме се в кораба. Седящи места имаше достатъчно в широката и светъл салон. Но не ми се стоеше там. Излязох на странична-

Поглед към левия бряг на река Парамата

та палуба, за да наблюдавам реката и левия бряг, за който знаех, че там се намират едни от най-хубавите и скъпи частни имения и квартали за живеене в Сидни. Но и към брега гледката не бе особено добра заради неясното време.

Приближаваме Харбър Бридж (Harbour Bridge), великия, емблематичния за Сидни мост, прострял снага между двата бряга в устието на реката като врата към пристанището Circular Quay. Вече сме и под огромната му желязна дъга. Имам голямо желание да снимам моста точно когато минаваме под него, но дъждовните капки влизат в обектива на фотоапарата, насочен нагоре и пречат да направя хубави снимки. Когато навлязохме в залива, кръстосан от голям брой кораби, плаващи в различни посо-

ки, можехме вече да видим и силуета на Sydney Opera House (Операта в Сидни), другата фантастична структура, по-новата емблема на града. И към нея снимките не са добри заради лошото време. Накрая акостираме на един от кейовете в пристанището Circular Quay и пътуването ни завършва. Пътят ми до хотела е ясен, част от многобройните небостъргачи са ми вече познати, но пък виждам един автомобил с такава разточителна дължина, че сякаш краят му се губи в здрача. Изключително, но едва ли толкова необходимо творение! Навярно така си мислят простосмъртните! Средата на ноември е, но коледният дух вече е завладял града и огромната елха, издигната на един от площадите, сияе в цветни светлини.

продължава в четвъртък

Приближаваме Харбър Бридж

Тук се качваме на кораба

По река Парамата

Под Харбър Бридж

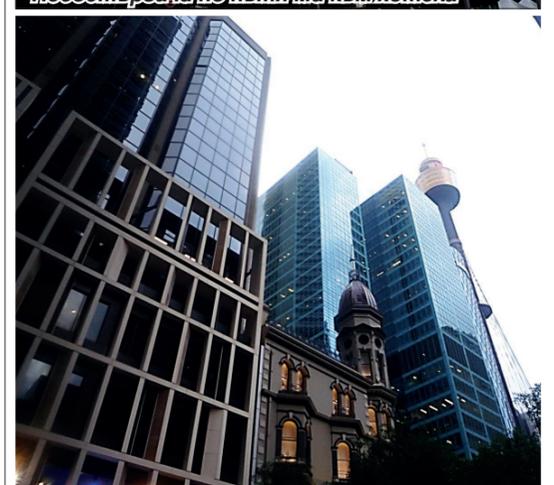
Краят на това возило почти се губи в здрача

Поглед към сградата на операта в Сидни

Небостъргачи по пътя ми към хотела

Средата на ноември е, но коледният дух вече е завладял Сидни